

ugunstigt Indtryk — og noget har der været ude omkring i Udlandet —, ved at man i større Grad, end Tilfældet var, gav den udenlandske Presses Repræsentanter Lejlighed til at overvære denne Fest. Saa vidt jeg ved, var der overhovedet ingen udenlandske Specialkorrespondenter inviteret med til denne Fest. Det stødte mig, og jeg véd, at det har gjort et vist Indtryk, navnlig i vore Nabolande, at disse Nationer, der stod sammen med os gennem deres frivillige i Kampen paa Dybbøl, ikke var repræsenterede gennem deres Presse ved denne Fest, saa at den kunde sende Vidnesbyrd hjem henholdsvis til den svenske og den norske Offentlighed.

Men naar nu den radikale Opposition absolut vilde lægge Hovedvægten paa Valutamisøren og den finansielle Situation, og naar det ærede Medlem Hr. Rode saa frejdig vilde rose den afgaaede Regering paa den nuværendes Bekostning, vilde vise, hvor glimrende Regeringen Zahle i Virkeligheden har disponeret i Modsætning til det nuværende System, da kan det nok lønne sig at tage Sagen op og i korte Træk gennemgaa den. Thi hvorledes stiller Sagen sig, og hvor ligger det virkelige Ansvar for den Situation, vi befinder os i? Da maa man nok spørge, om det var et Kunststykke for den radikale Regering at faa det til at svinge rundt den Gang, da Statens Indtægtskilder bughede i en Grad, vi aldrig havde drømt om, nemlig i Krigens første Medgangsjaar. Og dog kørte man allerede den Gang til det yderste. Man beslaglagde meget hurtigt alle Landets Resourcer, optog endog Laan, skønt enhver maatte kunne sige sig selv — og hvis man ikke selv kunde se det, kunde man blot lytte til kyndige Folks Advarsler derom —, at der vilde komme svære Tider baade for Staten og for Erhvervslivet. Hvis det ærede Medlem Hr. Rode skulde have haft Ret til sin Glæde over sig selv og det System, han repræsenterede, maatte han nu have efterladt en Reservefond, som maatte være oparbejdet i hine Medgangsjaar til Brug i de forestaaende vanskelige Tider. Han maatte have efterladt Staten i en saadan Forfatning, at man kunde honorere disse vanskelige Tidens Krav, idet han maatte kunne sige sig selv, at Laan og en fortsat Udnyttelse af Indtægtskilderne saa at sige praktisk vilde blive gjort umulig. Gjørde man nu dette? Det er muligt, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode har drømt om de 7 magre Køer; de 7 fede opaad han alligevel paa staaende Fod. Aldrig er Tempoet i dansk

Statshusholdning sat op som i hine Aar, aldrig er Landets Resourcer og Skatte-kilder tagne i Brug straks og til det yderste. „Efter os Syndflod“ syntes at blive Slagraabet, Løsenet, og ikke det, som burde have været Løsenet, nemlig: Efter os kommer de magre Aar, dem vi skal spare op til. Alt sammen skete det i nøje Samklang med den hele Aand, man navnlig gennem Skattepolitikken havde saa stort Held til at fremavle i Befolkningen: Det lønner sig ikke at spare eller lægge til Side; den, der gemmer til Natten, gemmer til Brandes. Og i hine Aar, hvor der var en Mulighed som aldrig før eller siden for at konsolidere sig, da enhver hæderlig Forretning ansaa dette som sin første Opgave, lod man fra Statens Side staa til. Man lod haant om en Finansplan for Staten saavel som om et Finansraad for de private Finanser, og takket været den radikale og materialistiske Livsopfattelses Inficering af den danske Befolkning og takket være et enestaaende Tilskuds- og Understøttelsessystem blev der levet og spist i hine Aar i dette Land indtil det utrolige.

Det ærede Medlem Hr. Rode har selv paaapeget Forskellen mellem Sveriges og Danmarks økonomiske Stilling nu. Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at citere en Udtalelse af en Svensker, der karakteriserer Forholdet paa følgende Maade: Sverige har sultet sig gennem Krigens, Danmark har spist sig gennem den. Det danske Sprog er vistnok ene om at eje et Begreb, der hedder at solde. I hine Aar soldede Danmark meget af sine straalende Fremtidsudsigter op, og det var Regeringen, der gik i Spidsen og gav Takten. Men Regeringen gik ikke blot i Spidsen og gav Løsenet, den nægtede endog at hjælpe Bestræbelser i modsat Retning. Det omsiggribende Børsspil truede al moralsk og økonomisk Sundhed i dette Land. Greb Regeringen ind? Ja, med en Skat, hvorved Staten selv gjorde sig meddelagtig i de Forsyndelser mod vor Nutid og Fremtid, der i de Aar gik for sig i Børsbygningen. Fra førende radikal Side sattes endog Tempoet paa Børsen op. Men naar man sætter „Vesterhavet“ over Danmark, faar man uvægerlig Stormflod, for ikke at sige Syndflod. Regeringen saa den af gridsk Spekulation fremtvungne Udvandingsproces af vore Aktieselskaber, og Erhvervslivet selv bad om Værn, men nej. Det passede som Fod i Hose for den officielle Politik at presse Citronen og samtidig at lægge Baand paa Erhvervenes Handlefrihed og stække deres Krav. Ved vilkaarlig Indgriben skabte man den